

Новенька



Оксана Сайко

Вона з'явилася у їхньому класі в розпалі весни. Сонце сліпучими відблисками грайливо ковзало шибкою, а за вікном цвіли дерева і біля спортивного майданчика зазеленіла трава. Нестерпно було в такий теплий весняний день сидіти на уроках, хотілося гайнути на старенькому велосипеді кудись за місто, а то й просто поганяти м'яча...

Через прочинені двері утворився протяг, розчахнулося вікно, зашелестів списаними аркушами зошит. Здавалось, її привів весняний вітерець. Вона стояла посеред класу і всміхалася, трішки зніяковіла, зашарівшись з хвилювання, притискаючи до грудей яскраво-червону спортивну сумку. Ігор Чалага, що куняв на задній парті, витягнув шию, гигикнув і одразу притих. Він ніколи ще не бачив дівчини з такими великими сірими очима.

– Це Тереза, – сказав математичка, – тепер вона вчитиметься разом із вами. Знайомство – на перерві, не відволікаємось, працюємо далі...

Але тепер ще важче стало налаштуватися на якийсь там дискримінант, вникнути у числа і формулу. В класі – перешіптування, дівчата озираються, оцінюють новеньку, її джинси, кросівки... І схоже, вона всім подобається. На перерві її засипають запитаннями: чому вона перевелася у їхню школу саме наприкінці року? Звідкіля вона і де живе? Хтось із дівчат запропонував їй пересісти до себе... Ігор Чалага й собі пробивається крізь натовп, надуваючи жуйку. Його побоювались у класі, бо хлопцем був непередбаченим і втнути міг будь-що. Саме про таких, як Чалага, вчителі кажуть – тяжкий підліток. Запхавши руки в кишені, він з

навмисною презирливістю зміряв її з голови до ніг, пройшов повз, зачепивши ліктем, не зронивши ні слова. "От штучка, з якими очиськами..." – лише подумав.

Невдовзі виявилось, що Тереза погано чує через якусь хворобу, на яку недавно нездужала, і з нею потрібно розмовляти голосно. Вона часто червоніє, соромиться, що їй доводиться перепитувати. Але до цього одразу всі звикли.

– Та що з неї візьмеш, недочуває, то й навіть і не підкаже, глуха тетеря, – кинув якимось Чалага, сплюнувши крізь зуби.

Хлопці, щоб вгодити йому, захотіли. Він і сам не знав, що в тому дівчиськові його так дратує? Може, ті дуже великі очі? А може, те, що надто всі звертають на неї увагу? Навіть його найкращий друг Генік, який терпіти не може дівчат, і той крутиться біля Терези, жбурляє у неї на уроках паперові кульки... Не подобалося все це Чалазі. Начебто всі дівчата як дівчата, а вона якась дивна. І напевно, саме ота дивність так його зачіпала. Хоч і сам не міг собі пояснити, чому вважав її дивною. Чимось, зовсім не зумисно, вивищувалася вона над іншими його однокласницями, була якась задумана, вся в собі, якась йому незрозуміла... А надто вже розлютився, коли кликав її на контрольній із алгебри, а вона так і не озирнулася, не дала списати. От тобі й новенька.

Він зустрів її якимось випадково, гасаючи в парку на велосипеді. Вона стояла з мольбертом, пензлями і малювала. Він здивувався, бо не сподівався її побачити, а вже надто не сподівався побачити її з етюдником. Першою думкою було проїхатися повз неї і звалити отой її етюдник на землю, начебто ненароком, але враз чомусь засоромився тієї думки.

Нечутно під'їхав ззаду, спинився, зазирнув, щоб побачити її роботу. Тереза малювала розквітле дерево. Й такими живими були її зелено-брунато-білі фарби, що Ігор мимоволі замилювався ним, хоч досі ніколи не цікавився живописом, а радше навпаки, вважав це справою нудною, нецікавою, не гідною уваги справжнього чоловіка. Почувався так, ніби розкрив її таємницю. І це принесло йому якийсь полегшення. Не така вона вже й незрозуміла... Помітивши його, Тереза знітилася.

– Не знав, що ти малюєш, – промовив Чалага. Сказав це тихо, радше собі, а не їй, але вона почула його.

– Тобі подобається? – запитала вона. У її великих сірих очах він помітив відблиски весняного сонця, і від цього вони здалися ще більшими, ніж були насправді.

– Подобається, – відказав він.

– А мені здається, тут ніби чогось бракує...

Він стенив плечима:

– Та ні, ніби нічого... А можна дивитися, як ти малюєш? Я не буду тобі заважати.

– Звісно, але мені залишилося зовсім трішки.

Вона змішувала фарби і клала їх, ледь торкаючись полотна. І це якимсь дивним чином його заворожувало – здавалося, він міг спостерігати, як вона малює, довго-довго... Й сам дивувався з цього свого стану. "Так от у чому її дивність!" – промайнула в Чалаги думка.

– Ну от і все, – сказала вона нарешті, витираючи руки з фарби.

Чалага важко зітхнув, йому не хотілося, щоб вона кудись ішла, краще б малювала собі далі... І раптом надумався:

– Хочеш, прокатаю? Так ніхто не їздить, як я.

– Як – швидко-швидко?

– Еге ж. Але зі мною не бійся, не впадеш. Головне – добре тримайся.

Він справді мчав, як шаленець. Тільки й миготіли довкола пістряві вулички, різнокольорові будинки, дерева, що цвіли білим цвітом, і вітер свистав у вухах, розвіваючи довгі коси. Від захвату перехоплювало подих, від остраху німіли ноги.

– Я знаю, чого бракувало моїй картині! – гукнула вона. – Вітру! Такого ж вітру!..

Наступного дня, передумавши прогулювати алгебру, Чалага прийшов на перший урок, хоч за невиконане домашнє завдання йому знову світила двійка. Ще здалеку помітивши Терезу, він всміхнувся, зітхнув з полегшенням. Тепер не має значення, хай ставлять навіть і сто двійок, хоча... Потрібно буде якось пересісти до неї, нехай пояснить йому ті клятї алгоритми... Але це вже завтра.

– Терезко, дай списати! Дай списати, кажу!.. Ех, глуха тетеря! – спересердя Ґеник пожбури в неї паперовою кулькою. Спалахнувши, Чалага раптом заломив йому руку за спину, поклав на парту.

– Ще хтось хоч раз із вас скаже "глуха тетеря", буде мати справу зі мною!

Хлопці позмовкали, глянувши на нього з подивом. Сперечатися з Чалагою ніхто б не наважився. Тереза, озирнувшись, усміхнулася йому самими очима. "Цікаво, – подумав Чалага, – а як вона все-таки малюватиме вітер?"